

ves nejevoljen domú poda. Ko ga oče od dalječ zapazi, mu hití naproti, in ga skerbno izprašuje, kako je opravil. Serdito odgovorí sin, da nikolj več neče biti takošen bedak, kakor je bil, verže breme na stran, ter se spravi ves spehan od težkega dela in dolge poti k počitku.

Drugo jutro se poda srednji sin v hosto, barko delat. Bolj je letel kakor šel, in se je veselil, da njegov brat nič opravil ni. Ko je v hosto prišel, ga je ravno oni starček srečal, kakor brata njegovega prejšni dan, in ga je poprašal, kaj bo sekal? Tudi ta se je sramoval resnico povedati, ter je rekel, da je prišel po toporiša za motike in sekire. Starček mu voši dober vspeh, in odide. Mladeneč začne sekati, pa kolikorkrat s sekiro po deblu mahne, tolikokrat se mu za toporiše pripraven kos drevesa odkerhne. Celi dan je sekal, ali godilo se mu je kakor njegovemu bratu prejšni dan. Na večer gre domú. Oče mu že na pol poti nasproti pride in ga skerbno izprašuje, kako je opravil. Na odgovor sina, da mu je spodletelo, ga prevzame žalost in vse upanje mu odplava po vodi.

Akoravno na najmlajšega sina nobenega zaupanja stavil ni, ga vendar ravno v jutro prihodnega dné v hosto pošlje, in mu naročí, da mora barko delati. Mladi trapež šeta žalosten proti hosti in se joče, ker ne vé, kako bi barko delati začel. Ko v hostop ride, tudi njega omenjeni starček sreča in ga ljubeznivo popraša, zakaj je tako žalosten in kaj bo v hosti sekal? Jokaje mu ta pripoveduje, kakošno je kralj pogodbo razglasil, katero mora spolniti, ki hoče njegovo hčer za ženo dobiti. Povedal mu je tudi, da sta že oba njegova starejša brata poskusila barko tesati, pa da nobenemu to delo ni srečno spod rok šlo. Danas pa je moral on v hosto iti barko delat, in zategavoljo je žalosten, ker ne vé, kako bi to delo počel. Tolika odkritoserčnost je dobremu starčku tako dopadla, da ga je začel tolažiti in da mu je pomoč obljubil pri tem delu. Kar je obljubil je tudi spolnil; vzdignil je namreč desno roko kviško, ter rekel: „barka rasti!“ in čez nekaj časa je stala barka gotova, kakor mora biti, pred očmi mladenca, ki straha ni vedil, ali je živ ali mertev. Starček se mu je približal, ga je vzdignil in na barko peljal; potem pa je rekel: „barka veslaj!“ in barka se je začela proti kraljevemu gradu pomikati, kakor da bi jo bil veter po morji teral.

Ko sta tako nekaj časa veslala, ju sreča neki človek, kterege starček nagovorí in vpraša: „Kdo si ti?“ Ta mu odgovorí: „Jaz sem oni, ki mnogo jé.“ Starček mu veli v barko stopiti. Komaj se je požeruh na barko spravil, srečajo drugega človeka, kterege tudi starček nagovorí in ga vpraša, kakor pervega: „Kdo si ti?“ Ta mu odgovorí: „Jaz sem, ki zlo pije.“ Tudi tega starček v barko vzame. Malo časa prejde, kar jim zopet neki človek na proti pride. Na vprašanje starčkovo: „Kdo si ti!“ odgovorí on: „Jaz sem oni, ki dalječ vidi.“ Tudi ta je bil v barko poklican. Zopet jih sreča človek, kterege starček popraša: „Kdo si ti?“ Ta pa odgovorí: „Jaz sem oni, ki dalječ stopi.“ Pustijo ga v barko. Sreča jih še jeden, ki na vprašanje starčkovo: „Kdo si ti?“ odgovorí: „Jaz sem oni, ki dalječ verže.“ Tudi tega pustijo v barko in se peljejo v grad kraljevi.

Precej se je po célem mestu razglasilo, da ženin kraljičine in novi kralj se je že pripeljal. Velika množica ljudi je do gradú privrela; vse je bilo radovedno, kdo se je po suhem na barki v grad pripeljal. Tudi kraljičina je prišla svojega ženina gledat, in močno se je začudila, ko je sedem mož zagledala.

(Konec sledí.)

Slovanski popotnik.

* Že enkrat je imel „Slov. popot.“ priložnost, s pohvalo omeniti gosp. Jož. Wencig-ovih prevodov českíh národnih pesem v nemški jezik, in sopet mu je dana enaka

prilika o najnovejšem delu, v katerem pod naslovom „West-slavischer Märchenschatz. Ein Charakterbild der Böhmen, Mährer und Slowaken in ihren Märchen, Sagen, Geschichten, Volksgesängen und Sprüchwörtern, — mit Musikbeilagen“ gosp. Jož. Wencig Nemcom podaja národne povedke in povestice, pesmice in prislovice Čehov, Moravanov in Slovakov — treh narodov edinega česko-slovanskega jezika. Krasne cvetke so národne povestice in prislovice slovanske sploh, — česke se odlikujejo po nekem posebnem bistroumnem duhu in umerjeni fantazii, in se prikupujejo tako slehernemu bravcu. Da pa se z biseri slovanskimi tudi Nemci soznanijo in da morejo njih vrednosti ceniti, je treba, da jih možaki, kateri razumejo národni jezik popolnoma in katerim gladko tudi teče jezik nemški, razglašajo svetu. V to versto spada slavnoznaní gosp. Jožef Wencig, kar je s tem najnovejšim delom sopet lepo poterdil. Vsak, kdor razume nemški, bode vesel prebiral to mično knigo, ktera na 320 stranéh donáša v prozi in poezii krasnega slovanskega blaga veliko. V Lipskem (Leipzig) v založbi pri gosp. Karl B. Lork-u na svitlo dana kniga se dobiva za 1 fl. tudi po vseh naših bukvarnicah.

V zadevah „Glasnika.“

Kakor nam spričujejo razni privatni glasovi in tudi „odperto pismo“ po Novicah t. m. poslano, so misli in želje o listu lepoznanškem zelo zelo različne. Eni izmed Slovencev bi ga radi vsak teden, drugi samo enkrat v mescu, da bi ne bilo treba cepiti sostavkov na dvoje in čvetero; nekterim se dozdeva preprosta čedna domača oblika, drugi zopet, in teh je po številu naj več, so z osnovo „Glasnika“ popolnoma zadovoljni, ker so z nami vred prepričani, da v sedanjih okolšinah ni varno snovati obširnišega, ali clo druge narečja slovanske obsegajočega lepoznanškega časopisa. Naj ostane torej Glasnik, namenjen v povzdigo slovanskega slovstva, list slovensk in njegova oblika popolnoma domača.

Obširnost časopisa se mora ravnati po številu podpornikov, t. j. pisateljev, ki ga podpirajo s svojimi umotvori, in bravecov, ki ga kupujejo. Da njih število ni preveliko, je vsakemu znano. Manji ko je v začetku list, ložeje bo izhajal, ložeje ga bo tudi mogoče napolniti s prav dobrimi in zanimivimi sostavki. Pervo leto naj pokaže, ali ga bo treba v prihodnje obširnišega osnovati. Tudi iz malega zernica priraste drevo košato, če mu reje ne pomanjkuje.

Po nikakoršnem ne moremo daleč poterditi nasveta, da bi bil slovenski beletrističnik po poli slovensk, po poli ilirsk. Težko, težko, če ne nemogoče, bi bilo ž njim ustreči Slovence in Ilircom. Saj imajo Iliri in Serbi svoje liste lepoznanške! Berimo in podpirajmo zraven domačih rajši té, da bodo ložeje izhajali in da se bolje soznanim z drugimi slovenskimi narečji! — Ako se nam vendar pošlje v slovstvenih zadevah kak dopis iz Zagreba, iz Prage i. t. d., če je tudi Slovence lahko razumljiv, se ne bomo branili, ga izjemama podati v dokladi Glasnikovi, ktera je namenjena za jezikoznanke reči, za razne dopise v slovstvenih zadevah in druge literarne naznanila. Sostavki vendar, kateri so namenjeni za glavni list, morajo biti pisani v pravilnem slogu slovenskem.

Ob enem naznanjamo slov. pisateljem, da zamoremo s pripomočjo nekterih rodoljubov, katerih imena bomo v kratkem naznanili, s tem razpisati pervo darilo po trideset goldinarjev sr., namenjeno za nar boljso novelo iz domačega življenja ali naj lepšo povest na podlagi domače zgodovine. Novela ali povest naj bo čedna in krotka, mična in zanimiva, naj bo tako rekoč ogledalo domačega življenja, domačih šeg in običajev, kakor so na primer v nemškem jeziku Stifterjeve ali Auerbachove. Kaj lepó se podajajo enakim povestim tudi popisi domačih krajev in drugih naravnih prikazín. Povest naj ne bo predolga, da